

Republika Hrvatska
Županijski sud u Varaždinu
Stalna služba u Koprivnici
Koprivnica, Hrvatske državnosti 5

Poslovni broj: GŽ-366/2022-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Varaždinu – Stalna služba u Koprivnici, kao sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca Veljka Kučekovića kao predsjednika vijeća, Damira Ronića kao člana vijeća i suca izvjestitelja i Tatjane Kučić kao članice vijeća, u parničnom predmetu tužitelja OPIK d.o.o. u stečaju, Vrbovec, A. Mihanovića 3, OIB 37031898844, zastupanog po punomoćniku Igoru Šeparoviću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tužene Vjere Stančić iz Zagreba, Lašćinska kbr. 79 b, OIB 47354648271, tuženika Ivana Stančića iz Zagreba, Lašćinska kbr. 79 b, OIB 41304065567 i tužene Petre Šoh iz Zagreba, Paromlinska c. 104, OIB 06994872664, svi zastupani po punomoćniku Franji Kalebu, odvjetniku u Zagrebu, radi isplate odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu od 12. siječnja 2022. broj Pn-3054/2020-73, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 24. ožujka 2022.,

presudio je

Žalba tuženika odbija se kao neosnovana, a prvostupanjska presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu od 12. siječnja 2022. broj Pn-3054/2020-73, se potvrđuje.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom naloženo je tuženoj Vjeri Stančić da tužitelju isplati iznos od 11.256,00 EUR-a u protuvrijednosti kuna prema prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke obračunatom na dan plaćanja zajedno sa kamatom po stopi od 10% godišnje koja teče od 2. srpnja 2002. pa do 1. srpnja 2003., a od 2. srpnja 2003. pa do isplate u visini stope zakonske zatezne kamate u roku 15 dana. Također prvostupanjskom presudom naloženo je tuženicama Vjeri Stančić, Ivanu Stančiću i Petri Šoh da isplate tužitelju solidarno iznos od 11.256,00 EUR-a u protuvrijednosti kuna prema prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke obračunatom na dan plaćanja zajedno sa kamatom po stopi od 10% godišnje koja teče od 2. srpnja 2002. pa do 1. srpnja 2003., a od 2. srpnja 2003. pa do isplate u visini stope zakonske zatezne kamate u roku 15 dana. Također naloženo je tuženicama da tužitelju naknade prouzročeni parnični trošak u iznosu od 26.200,00 kn u roku 15 dana.

2. Protiv prvostupanjske presude u zakonskom roku žale se tuženici zbog svih razloga navedenih u odredbi čl. 353. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj

53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 – Odluka USRH, 84/08, 96/08 – Odluka USRH, 123/08 - ispravak, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 – Odluka USRH i 70/19 – dalje u tekstu: ZPP). Predlažu da drugostupanjski sud njihovu žalbu uvaži, pobijanu presudu preinači i odbije tužiteljev tužbeni zahtjev uz obvezu naknade parničnog troška tuženicama.

3. Odgovor na žalbu nije podnesen.

4. Žalba tuženika nije osnovana.

5. Tuženici u svojoj žalbi iznose žalbeni razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP-a koji se očituje, iako to u žalbi nije potpuno precizno navedeno, u povredi odredbe čl. 190. ZPP-a odnosno u tome što je prvostupanjski sud unatoč protivljenju tuženika dozvolio preinaku tužbe tužiteljima. Ispitujući prvostupanjsku presudu u odnosu na istaknutu bitnu povredu, prema mišljenju ovog suda pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da postavljanjem tužbenog zahtjeva na raspravi od 3. lipnja 2020. kao i u podnesku od 24. kolovoza 2021. tužitelj nije preinačio tužbeni zahtjev, već se radi samo o dopuni, a djelomično i o smanjenju tužbenog zahtjeva kako je to pravilno obrazložio prvostupanjski sud u svojoj odluci. Osim toga, prvostupanjski sud je u ovom postupku mogao dopustiti preinaku tužbe unatoč protivljenju tuženika jer je postupak započeo 11. lipnja 2008., dakle prije, nego što su stupile na snagu Izmjene i dopune Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 25/13 i 70/19) prema kojima je preinaka tužbe moguća samo do zaključenja prethodnog postupka. Prema odredbama Zakona o parničnom postupku koji je bio na snazi u vrijeme pokretanja ovog postupka i to čl. 190. ZPP-a tužitelj je tužbu mogao preinačiti sve do zaključenja glavne rasprave, a nakon dostave tužbe tuženiku za preinaku tužbe potreban je pristanak tuženika; ali i kad se tuženik protivi, sud može dopustiti preinaku ako smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama. Prema tome, unatoč tome što se tuženik protivio preinaci tužbe po tužitelju prvostupanjski sud je mogao dopustiti takvu preinaku, a i ovaj sud smatra da je takva preinaka bila svrsishodna za konačno rješenje odnosa među strankama tako da navodi žalbe vezani za preinaku tužbe nisu osnovani i time što je prvostupanjski sud dozvolio preinaku tužbe nije počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. a u vezi s odredbom čl. 190. ZPP-a. Također tuženici u svojoj žalbi iznose žalbeni razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a smatrajući da su u presudi izneseni razlozi o odlučnim činjenicama koji su nejasni i proturječni te da o tim odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onog što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava odnosno zapisnika. Ispitujući prvostupanjsku presudu u odnosu na tu bitnu povredu odredaba parničnog postupka ovaj sud je utvrdio da prvostupanjska presuda nema nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati i da je izreka presude razumljiva, ne proturječi sama sebi ili razlozima presude, a u presudi su izneseni razlozi o odlučnim činjenicama koji razlozi nisu nejasni niti proturječni, a o odlučnim činjenicama ne postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika. Također ovaj sud je prvostupanjsku presudu u odnosu na eventualno počinjenu bitnu povredu ispitivao i u odnosu na one bitne povrede na čije postojanje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti temeljem odredbe čl. 365. st. 2. ZPP-a te je ispitujući prvostupanjsku presudu na taj način utvrdio da prvostupanjski sud nije

počinio niti jednu od takvih bitnih povreda tako da prvostupanjska presuda nije opterećena bitnom povredom.

6. Također prvostupanjski sud je tijekom postupka utvrdio sve bitne i odlučne činjenice o kojima ovisi pravilna primjena materijalnog prava i osnovanost tužbenog zahtjeva te je na tako pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo kada je usvojio tužbeni zahtjev tužitelja.

7. Prvostupanjski sud je utvrdio da između parničnih stranaka nije sporno da su i tužena i njezin suprug Boris Stančić, zaključili Ugovor o preuzimanju duga od dana 2. srpnja 2002. te da su tuženici nasljednici iza pokojnog Borisa Stančića. Između stranaka je sporno da li su i tužena i njezin suprug Boris Stančić, zaključili odnosno potpisali Sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva od dana 2. srpnja 2002., te u svezi s time prigovor zastare potraživanja, te je sporan osnov i visina tužbenog zahtjeva. Prvostupanjski sud je uvidom u Ugovor o preuzimanju duga od dana 2. srpnja 2002., utvrdio da su ugovor zaključili tužena i Boris Stančić kao dužnici, pravni prednik tužitelja kao preuzimatelj duga i Tomislav Čavlek kao vjerovnik, da je u čl. 1. određeno da ugovorne stranke suglasno utvrđuju da dužnici s danom zaključenja ugovora duguju Tomislavu Čavleku, kao vjerovniku, iznos od 22.512,00 EUR-a, da su stranke suglasne da se radi o ukupnom iznosu duga koji je dospio dana 2. srpnja 2002., da je u čl. 2. određeno da pravni prednik tužitelja, preuzima dug tužene i Borisa Stančića prema Tomislavu Čavleku, kao vjerovniku, u iznosu od 22.512,00 EUR-a te da isti preuzima dug pod uvjetom da mu dug bude izmiren izvođenjem građevinskih radova od strane preuzimatelja duga, da je u čl. 3. određeno da Tomislav Čavlek, kao vjerovnik, potpisom ovoga ugovora iskazuje pristanak na promjenu dužnika, istovremeno iskazuje suglasnost da njegovo potraživanje bude u cijelosti podmireno izvođenjem građevinskih radova od strane preuzimatelja duga, i to na način da vjerovnik svoju novčanu tražbinu iskazanu u čl. 2. ugovora, prebije s novčanim potraživanjem preuzimatelja duga s naslova izvedenih građevinskih radova, a koje će za njega izvesti, da je u čl. 4. određeno da ugovor proizvodi pravne učinke nakon što ga sve stranke vlastoručno ili po ovlaštenim osobama potpišu i nakon što preuzimatelj duga i vjerovnik potpišu Ugovor o građenju, čijim će izvođenjem, preuzimatelj duga, ispuniti obvezu vraćanja duga kao u čl. 3. ugovora te da su ugovor potpisale sve ugovorne strane u Vrbovcu dana 2. srpnja 2009., da je u čl. 5. određeno da se stupanjem na snagu ovoga ugovora, dužnici oslobađaju obveze ispunjenja, a na njihovo mjesto, kao dužnik, stupa preuzimatelj duga, da je u čl. 6. određeno da preuzimatelj duga odgovara za ispunjenje duga samo u okviru dugovanja navedenoga u čl. 2. ovoga ugovora, te da vjerovnik potpisom ovoga ugovora jamči dužnicima i preuzimatelju duga, da pristaje na uvjete vraćanja duga kako su predviđeni ovim ugovorom.

8. Nadalje, uvidom u Sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva od dana 2. srpnja 2002. prvostupanjski sud je utvrdio da je sporazum sklopljen između pravnog prednika tužitelja, kao predlagatelja osiguranja i tužene i Borisa Stančića, kao protivnika osiguranja, da je u čl. 1. određeno, da predlagatelj osiguranja i protivnici osiguranja, suglasno utvrđuju da postoji tražbina, predlagatelja osiguranja prema protivnicima osiguranja, na temelju Ugovora o preuzimanju duga od dana 2. srpnja 2002., u iznosu od kunske protuvrijednosti od 22.512,00 EUR-a s kamatama od 10% godišnje, tekućim od dana 2. srpnja 2002., da je u čl. 2. određeno da tražbina predlagatelja osiguranja iz čl. 1. sporazuma, dopijeva dana 1. srpnja

2003., da je u čl. 3. određeno da su predlagatelj osiguranja i protivnici osiguranja suglasni da radi osiguranja tražbine predlagatelja osiguranja iz čl. 1. ovoga sporazuma, prenese s imena protivnika osiguranja, na ime predlagatelja osiguranja cijeli suvlasnički dio protivnika osiguranja od ukupno 27/100 cijelih nekretnina koje u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Zagrebu, dolaze upisane u zk.ul.br. 18478 k.o. Grad Zagreb, a koje se sastoje od kč.br. 8045/3, obiteljska stambena zgrada u Lašćinskoj cesti broj 79b i dvorište, površine 163,5 čhv ili 588 m², a što u naravi predstavlja cijeli prizemni dio prema glavnom projektu izrađenom po Nemeth projektu d.o.o., te da su sporazum stranke vlastoručno potpisale.

9. Također uvidom u Suinvestitorski ugovor o zajedničkom ulaganju na izgradnji stambeno poslovnog objekta u Zagrebu, Lašćinska 79 b, utvrđeno je da su isti zaključili tužena i Boris Stančić kao investitori, pravni prednik tužitelja kao suinvestitor, dana 11. srpnja 2000. u Zagrebu, da je u čl. 5. određeno da su ugovorne strane suglasne da će suinvestitor izvršiti građenje objekta o svom trošku bez daljnjih potraživanja prema investitorima osim ovim ugovorom utvrđenih obveza o zajedničkom ulaganju te da ovim ugovorom investitori primaju suinvestitora u suinvestitorski odnos u omjeru 27,00% za investitora i 73,00% za suinvestitora, da je u čl. 6. st. 2. određeno da po završetku radova suinvestitor postaje vlasnik 73,00% neto korisne površine novosagrađenog objekta koja se očituje u površini 1. i 2. kata objekta, a investitori postaju vlasnici 27,00% neto korisne površine novosagrađenog objekta koja se očituje u prizemnoj etaži, a da se u podrumskoj etaži površina dijeli u istom omjeru time da investitori dobivaju minimalno 2 garažna prostora ispod poslovnog prostora, da je u čl. 16. određeno da se tijekom građenja suinvestitor obvezuje investitorima na ime troškova dvokratnog seljenja, skladištenja osobnog inventara, izgubljene dobiti, privremenog smještaja, nadoknaditi iznos u visini 55.000,00 DEM obračunato po srednjem tečaju HNB na dan isplate, iznos uplativ u 5 mjesečnih rata od 11.000,00 DEM, počevši od prvog dana uvođenja investitora u rad o čemu će ugovorne strane napraviti pismeni zapisnik. Također uvidom u Ugovor o izvođenju grubih građevinskih radova na objektu u Zagrebu, Gračanska cesta 107, utvrđeno je da je sklopljen između Tomislava Čavleka i Josipa Čelića kao naručitelja i Opik d.o.o. kao izvođača, dana 2. srpnja 2002., da je u čl. 1. određeno da naručitelj ustupa, a izvođač prima na izvođenje grube građevinske radove na izgradnji podruma građevine, stambena zgrada u Zagrebu, Gračanska cesta 107, da je vrijednost radova 192.950,00 kn što je po tečaju 1,0 EUR = 7,34 kuna na dan sklapanja ugovora ekvivalent od 26.192,00 EUR-a, da je u čl. 16. određeno da se obračun radova vrši po završetku posla, a plaćanje se vrši kompenzacijom, odnosno ustupanjem potraživanja od Vjere Stančić u iznosu od 22.512,00 EUR-a, o čemu će biti zaključen posebni sporazum ovjeren kod javnog bilježnika, dok su ostatak naručitelji dužni platiti najkasnije 7 dana po primopredaji radova, a uvidom u račun od dana 31. prosinca 2002. utvrđeno je da je isti izdalo društvo Opik d.o.o., Tomislavu Čavleku, a za izvedene radove po ugovoru broj 14426, u iznosu od 189.751,20 kn.

10. U odnosu na vjerodostojnost potpisa tužene i njezinog pokojnog supruga na Sporazumu radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva od dana 2. srpnja 2002. prvostupanjski sud je na temelju nalaza i mišljenja grafološkog vještaka Damira Majića utvrdio da je tužena Vjera Stančić, vrlo vjerojatno ispisala sporni potpis u rubrici "protivnici osiguranja" na dostavljenom sporazumu radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva, a da Boris Stančić dolazi u obzir kao mogući skriptor spornog potpisa u rubrici "protivnici osiguranja" na dostavljenom sporazumu radi osiguranja

novčane tražbine prijenosom vlasništva. Također po ocjeni prvostupanjskog suda tuženici nisu dokazali da su tužena Vjera Stančić i njezin suprug Boris Stančić podmirili tražbinu tužitelja koju su oni preuzeli Ugovorom o preuzimanju duga. Kako iz Ugovora o izvođenju grubih građevinskih radova na objektu u Zagrebu, Gračanska cesta 107 i računa od dana 31. prosinca 2002., proizlazi da je prednik tužitelja, kao preuzimatelj duga, ispunio obvezu koju su tužena i Boris Stančić imali prema Tomislavu Čavleku, a sukladno čl. 3. Ugovora o preuzimanju duga, to tužitelju pripada pravo od tužene tražiti povrat tog iznosa u ½ dijela (iznos od 11.256,00 EUR-a), temeljem čl. 218. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99), a isto tako tužitelju pripada pravo od tuženika, kao nasljednika iza pokojnog Borisa Stančića potraživati preostalu ½ dijela duga (iznos od 11.256,00 EUR-a) temeljem čl. 218. ZOO-a i čl. 139. Zakona o nasljeđivanju ("Narodne novine" broj 48/03, 163/03, 127/13, 33/15 i 14/19). Prvostupanjski sud je na navedene iznose tužitelju dosudio i zateznu kamatu i to po stopi koja je određena na temelju odredbe čl. 1. sporazuma i čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05) i točki I Odluke o diskontnoj (eskontnoj) stopi Hrvatske narodne banke ("Narodne novine" broj 132/07).

11. U odnosu na prigovor zastare prvostupanjski sud je utvrdio da je u čl. 2. Sporazuma određeno da predmetna tražbina dospijeva dana 1. srpnja 2003. zbog čega po ocjeni tog suda zastara počinje teći dana 2. srpnja 2003., pa kako je tužba u ovome predmetu podnesena dana 10. lipnja 2008., to je očito da zastara nije nastupila jer prije podnošenja tužbe nije protekao rok zastare od 5 godina, koji se u konkretnom slučaju ima primijeniti. Ovako utvrđeno činjenično stanje i takvu primjenu materijalnog prava prihvaća i ovaj sud.

12. Tuženici u svojoj žalbi svoje osporavanje prvostupanjske presude temelje na tome što je prvostupanjski sud utvrdio da su tužena i Boris Stančić potpisali Sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva, a da pritom nije prihvatio navode tuženika kojima osporavaju da su takav Sporazum zaključili, a isto tako ne uočava razlike u iskazima svjedoka vezanim za sklapanje tog pravnog posla. Međutim, ti navodi tuženika nisu osnovani niti imaju utjecaja, čak i da su točni, na tražbinu tužitelja koju on ima prema tuženicima. Naime, tijekom postupka i to u odgovoru na tužbu tuženici nisu osporili da su tužena Vjera Stančić i njezin sada pokojni suprug Boris Stančić potpisali zajedno sa tužiteljima i Tomislavom Čavlekom Ugovor o preuzimanju duga od dana 2. srpnja 2002. te da je tim ugovorom tužitelj preuzeo dug kojeg su tužena i Boris Stančić imali prema Tomislavu Čavleku, a također iz priložene dokumentacije vidljivo je da je tužitelj taj dug kojeg je preuzeo Tomislavu Čavleku i podmirio i to na način da mu je u protuvrijednosti izveo građevinske radove na njegovom objektu. S obzirom da je tužitelj sa tuženom Vjerom Stančić i njezinim suprugom Borisom Stančić imao zaključen Suinvestitorski ugovor o zajedničkom ulaganju na izgradnji stambeno poslovnog objekta u Zagrebu, Lašćinska 79b prema kojem ugovoru su tužena i Boris Stančić trebali biti suvlasnici 27% izgrađenog objekta sa točno određenim dijelovima kao etažnim vlasništvom u slučaju da je Tomislav Čavlek pokrenuo ovrhu na tom suvlasničkom dijelu tužene Vjere Stančić i njezinog supruga Borisa Stančića u trenutku dok objekt još nije bio etažiran nastali bi kasnije problemi za tužitelja zbog čega je po ocjeni ovoga suda upravo zbog tog duga tužene Vjere Stančić i njezinog supruga Borisa Stančića tužitelj imao pravni interes da tužena Vjera Stančić i njezin suprug Boris Stančić ispune svoju obvezu prema Tomislavu Čavleku zbog čega je u konačnici on tu obvezu koju je preuzeo Ugovorom o preuzimanju duga i ispunio Tomislavu Čavleku. Prema odredbi čl. 300. ZOO-a kad

obvezu ispuni osoba koja ima neki pravni interes u tome, na nju prelazi po samom zakonu u času ispunjenja vjerovnikovo potraživanje sa svim sporednim pravima. Dakle, po ocjeni ovoga suda osnova tražbine tužitelja postoji u odredbi čl. 300. ZOO-a jer je tužitelj tražbinu Tomislava Čavleka prema tuženoj Vjeri Stančić i njezinom suprugu Borisu Stančiću ispunio umjesto njih Tomislavu Čavleku, a kojim ispunjenjem tražbine je na tužitelja ta tražbina prešla po samom zakonu u trenutku ispunjenja potraživanja Tomislava Čavleka prema tuženoj Vjeri Stančić i njezinom suprugu Borisu Stančiću. Kako je tražbina tužene Vjere Stančić iznosila $\frac{1}{2}$, a njezinog supruga Borisa Stančića također $\frac{1}{2}$ te tražbine to je tužena Vjera Stančić dužna tužiteljima platiti sama $\frac{1}{2}$ tražbine Tomislava Čavleka koju su tužitelji platili, a svi tuženici solidarno drugu $\frac{1}{2}$ te tražbine kao nasljednici Borisa Stančića i to kako je pravilno prvostupanjski sud utvrdio temeljem odredbe čl. 139. ZN-a. U odnosu na vjerodostojnost potpisa tužene Vjere Stančić i njezinog supruga Borisa Stančića na Sporazumu radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva od dana 2. srpnja 2002. i ovaj sud smatra da je prvostupanjski sud pravilno na temelju nalaza i mišljenja grafološkog vještaka pravilno utvrdio da su tužena Vjera Stančić i njezin suprug Boris Stančić vlastoručno potpisali taj Sporazum te da su osnovane tvrdnje tužitelja da su sa tuženicima zaključili taj Sporazum.

13. Dakle, s obzirom na sve naprijed navedeno i po ocjeni ovoga suda pravilno je prvostupanjski sud utvrdio činjenično stanje kada je utvrdio da su stranke zaključile Ugovor o preuzimanju duga tužene Vjere Stančić i njezinog supruga Borisa Stančića da je taj dug tužitelj podmirio te da je za preuzimanje tog duga imao pravni interes. Međutim, osnova tražbine tužitelja nije u odredbi čl. 218. ZOO-a kako to pogrešno smatra prvostupanjski sud, jer tu tražbinu tuženici prema Tomislavu Čavleku nisu bili dužni ispuniti po zakonu već po ugovoru, već u odredbi čl. 300. ZOO-a jer je tu tražbinu tuženika tužitelj ispunio zbog toga što je imao pravni interes da ta tražbina bude podmirena. Međutim, kako bi zbog drugačije primjene materijalnog prava trebalo donijeti istu odluku kakvu je donio prvostupanjski sud, ovaj sud je prvostupanjsku presudu potvrdio temeljem odredbe čl. 368. st. 2. ZPP-a.

14. Radi naprijed navedenog proizlazi da žalba tuženika nije osnovana zbog čega je istu u cijelosti valjalo odbiti kao neosnovanu, a prvostupanjsku presudu potvrditi.

Koprivnica, 24. ožujka 2022.

Predsjednik vijeća

Veljko Kučeković

Dokument je elektronički potpisan:
VELJKO KUČEKOVIĆ

Vrijeme potpisivanja:
04-04-2022
09:10:03

DN:
C=HR
O=ŽUPANIJSKI SUD
2.5.4.97=#130D48523033333434363635373439
L=VARAŽDIN
S=KUČEKOVIĆ
G=VELJKO
CN=VELJKO KUČEKOVIĆ

Broj zapisa: **eb308-5b4b4**

Kontrolni broj: **0430b-22278-9ac9a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=VELJKO KUČEKOVIĆ, L=VARAŽDIN, O=ŽUPANIJSKI SUD, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.